

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **P. J.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 3792/21, Zlín, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2007, č. j. 29 Ca 146/2005 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2005, č. j. KUZL 3602/05 ÚP-Pa, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru stavebního úřadu a územního plánování, ze dne 13. 1. 2005, zn. STAV/883/04/Ha, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 15 000 Kč, neboť se měl jako fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů dopustit nejméně v době od 12. 2. 2004 do 6. 4. 2004 správního deliktu dle § 106 odst. 3 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) tím, že stavbu v podobě skladu

propan-butanových lahví a technických plynů umístěného na pozemku parc. č. st. 4403 v k. ú. Uherský Brod měl užívat v rozporu s rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod, odboru výstavby, ze dne 17. 3. 1997, zn. Výst. 3482/96, o povolení změny v užívání této stavby. Protiprávní jednání žalobce mělo konkrétně spočívat v tom, že ve stavbě skladoval tlakové lahve s propan-butanem, acetylenem a kyslíkem, čímž mělo dojít při užívání stavby k neplnění následující podmínky uvedeného rozhodnutí: „*Pokud nebudou ve skladu provedeny žádné nové stavební konstrukce (požárně dělící), nesmí zde být skladovány lahve s plyny, které spolu tvoří výbušnou směs nebo jinak nebezpečnou směs,*“ přičemž ve skladu žalobce žádné nové požárně dělící stavební konstrukce provedeny nebyly.

Žalobce napadl výše specifikované rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 30. 5. 2005. Namítal zejména, že se žalovaný v odvolacím řízení nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami a že také nedostatečně zjistil skutkový stav. Krajský soud pak rozsudkem ze dne 23. 11. 2007, č. j. 29 Ca 146/2005 - 39, rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud rekapituloval rozhodnutí žalovaného, podle něhož orgán státního stavebního dohledu provedl dne 6. 4. 2005 místní šetření konané z podnětu Hasičského záchranného sboru, územního odboru Uherské Hradiště (dále jen „hasičský záchranný sbor“) ze dne 8. 3. 2004, který měl při tematické požární kontrole (dne 12. 2. 2004) zjistit, že předmětný sklad je užíván v rozporu s rozhodnutím o změně užívání stavby, neboť ve skladu jsou skladovány tlakové lahve s technickými plyny v celkovém množství přesahujícím čtyři lahve, které spolu tvoří výbušnou směs (acetylén, kyslík, propan-butan). Žalovaný dospěl k závěru, že stavební úřad v řízení i při vydání rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem č. 71/1967 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a správně uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu, přičemž mu za toto jednání uložil pokutu v souladu se stavebním zákonem. Správní orgán prvního stupně totiž dle žalobou napadeného rozhodnutí na základě šetření orgánu státního stavebního dohledu zjistil, že stavba je užívána v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. K odvolacím námitkám žalovaný odkázal na rozhodnutí o změně v užívání stavby, v němž je uvedeno, že pokud nebudou ve skladu provedeny žádné nové stavební konstrukce (požárně dělící), nesmí zde být skladovány lahve s plyny, které spolu tvoří výbušnou nebo jinak nebezpečnou směs. V dalším se žalovaný odvolal na obsah a závěry již citovaného oznámení hasičského záchranného sboru. Žalovaný závěrem svého rozhodnutí konstatoval, že nebyly zjištěny nedostatky, pro které by rozhodnutí bylo nutno považovat za nesprávné a které by byly důvodem pro změnu či zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí.

Krajský soud uvedl, že rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod, odboru výstavby, ze dne 17. 3. 1997, č. j. Výst. 3482/96, byla povolena změna v užívání skladu, přičemž podmínky byly mj. stanoveny tak, že „*pokud nebudou ve skladu provedeny žádné nové stavební konstrukce (požárně dělící), nesmí zde být skladovány lahve s plyny, které spolu tvoří výbušnou nebo jinak nebezpečnou směs. – Ve skladu bude skladováno max. 500 lahví (přepočteno na lahve s vnitřním objemem 40 l) s hořlavými, hoření podporujícími a jedovatými plyny, nebudou skladovány lahve se sirovodíkem. – V ochranném prostoru skladových nádob s propan-butanem (2 m okolo nádob a 1 m nad nádobami) nebudou skladovány nádoby s kyslíkem*“. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí podle krajského soudu vyplývá, že žalobce užíval stavbu v rozporu se shora citovaným rozhodnutím tím, že ve skladu umístil

tlakové lahve s propan-butanem, acetylenem a kyslíkem, čímž měl porušit podmínku, podle níž *„pokud nebudou ve skladu provedeny žádné nové stavební konstrukce (požárně dělící), nesmí zde být skladovány lahve s plyny, které spolu tvoří výbušnou nebo jinak nebezpečnou směs“*. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se opírá o výsledky státního stavebního dohledu provedeného na podnět hasičského záchranného sboru ze dne 8. 3. 2004, v němž se uvádí, že byly skladovány tlakové lahve s technickými plyny v celkovém množství větším než čtyři lahve, které spolu tvoří výbušnou směs (acetylen, propan-butan, kyslík). Za situace, kdy se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami žalobce, není dle krajského soudu z takto formulovaného odůvodnění patrné, v čem konkrétně žalobce rozhodnutí o změně užívání stavby porušil. Naopak z rozhodnutí ze dne 17. 3. 1997, č. j. Výst. 3482/96, je zřejmé, že skladování lahví s výše uvedenými látkami měl žalobce za určitých podmínek povoleno, kyslík mohl skladovat, ovšem pouze mimo ochranný prostor skladových nádob s propan-butanem, o acetylénu v rozhodnutí nebyla zmínka, žalobce mohl rovněž skladovat více než 4 lahve (max. 500 ks).

Pokud tedy žalovaný vycházel z toho, že žalobce skladoval lahve, které spolu tvoří výbušnou nebo jinak nebezpečnou směs, učinil tento závěr pouze na podkladě podnětu hasičského záchranného sboru ze dne 8. 3. 2004. Žalobce přitom dle svého tvrzení prostudoval příslušnou ČSN, které se správním rozhodnutím prvního stupně dovolává, a zjistil, že v ní není konkrétně uvedeno, že by kyslík s acetylenem nebo propan-butanem tvořily výbušnou směs. Ani v bezpečnostních listech těchto plynů není tato možnost uvedena, pouze u kyslíku je uvedeno, že tvoří výbušnou směs s mastnotami nebo organickými látkami. Krajský soud pak uvádí, že s touto námitkou se žalovaný v odvolacím rozhodnutí vůbec nevypořádal a právě z tohoto pohledu se rozhodnutí žalovaného jeví jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Naopak krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, podle níž v podmínkách rozhodnutí o změně užívání stavby není uvedena povinnost dodržet ustanovení technických norem, jelikož z něj vyplývá, že budou splněny a dodržovány všechny bezpečnostní a platné protipožární předpisy, směrnice a normy v souvislosti se skladováním technických plynů.

Nicméně, jak krajský soud uvedl, nezbylo mu, než napadené rozhodnutí zrušit, vrátit věc k řízení žalovanému a zavázat jej, aby v rámci odvolacího řízení, pokud dospěje ke stejnému závěru (tedy, že žalobce užívá stavbu v rozporu s rozhodnutím o změně užívání stavby), jasně specifikoval, v čem konkrétně spočívá rozpor s daným rozhodnutím a přezkoumatelným způsobem se vyrovnal s odvolacími námitkami žalobce.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (stěžovatel) včasnou kasační stížností, v níž uvedl, že rozsudek trpí nedostatkem důvodů, tedy že je zatížen vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Konkrétně pak stěžovatel uvádí, že nesouhlasí s tím, že by z jeho rozhodnutí nebylo zřejmé, v čem žalobce rozhodnutí o změně užívání stavby porušil, ani s tím, že se stěžovatel nevypořádal s námitkou žalobce, podle níž v normě ČSN 07 8304, na kterou se odvolává správním rozhodnutím prvního stupně, není konkrétně uvedeno, že kyslík

s acetylenem nebo propan-butanem tvoří výbušnou směs a že ani v bezpečnostních listech těchto plynů není tato možnost uvedena. Stěžovatel je naopak toho názoru, že jeho rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo dostatečně přesvědčivě zdůvodněno. Byť lze, dle jeho vlastních slov, považovat odůvodnění a vypořádání se s námitkami uplatněnými v odvolacím řízení za strohé, je dle jeho názoru dostatečné. V průběhu řízení bylo totiž prokázáno, že skladované lahve s plyny tvoří výbušnou směs a tudíž došlo k porušení podmínky výše specifikovaného rozhodnutí o změně užívání stavby. Jak totiž bylo zjištěno a konstatováno v oznámení hasičského záchranného sboru ze dne 8. 3. 2004, č. j. HSZL-76-3/3-SPD-2004, i v jeho vyjádření ze dne 7. 6. 2004, č. j. HSZL-374/3-SPD2004, které si správní orgán prvního stupně pro své rozhodnutí vyžádal, společné skladování plynů, které žalobce uskutečňoval, bylo v rozporu s požadavky ČSN 07 8304 a nasvědčovalo porušení rozhodnutí o změně užívání stavby.

To, že se stěžovatel při vypracování svého rozhodnutí podrobně nezabýval všemi odvolacími námitkami, lze vysvětlit tím, že je považoval za účelové. Při hodnocení důkazů totiž vycházel z toho, že má k dispozici stanovisko příslušného dotčeného orgánu státní správy (hasičský záchranný sbor), který hájí veřejné zájmy, a na druhé straně námitky soukromé osoby, pro kterou je výklad povinností stanovených dotčenými rozhodnutími, jakož i výklad právních předpisů, ovlivněn subjektivními zájmy. Žalobce své námitky navíc nepodložil stanoviskem žádného znalce nebo jiné kvalifikované osoby v této oblasti. Odvolání tedy bylo posouzeno jako účelové a stěžovatel odborné stanovisko dotčeného orgánu, na jehož základě bylo v odvolacím řízení především rozhodnuto, dále neprovéřoval, neboť je považoval za dostatečné. I přes strohost odůvodnění napadeného rozhodnutí nebyl důvod pro jeho zrušení, jelikož se žalobci nepodařilo kvalifikovaně vyvrátit zjištění provedená v průběhu řízení před správními orgány prvního i druhého stupně.

Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti převážně zopakoval argumenty, které uváděl v žalobě a uplatňoval již v průběhu správního řízení. Uvedl, že spor vznikl především z nejednoznačného rozhodnutí o změně užívání stavby. Kdyby jeho znění bylo jednoznačné, jistě by jeho podmínky dodržel. Oddělené skladování kyslíku po něm nebylo požadováno při kolaudaci ani při následných kontrolách, ale pouze při kontrole hasičského záchranného sboru ze dne 12. 2. 2004, přičemž jeho požadavek ihned splnil. Navíc v rozhodnutí o změně užívání stavby nebyla uvedena ani další zásadní podmínka, a to, zda se jedná o sklad uzavřený či otevřený. V době kontroly přitom byl poměr ploch uzavřených a otevřených stěn nejvýše 3:1, což odpovídá skladu otevřenému. Zároveň se žalobce domnívá, že stanoveným podmínkám plně vyhověl – v nich bylo zakázáno pouze skladování sirovodíku, a ne kyslíku. I z bezpečnostních listů dotčených plynů vyplývá, že hořlavý plyn je acetylén a hoření podporující plyn je kyslík. Z toho vyplývá, že jejich skladování je povoleno, omezeno je pouze počtem 500 lahví. Navíc možnost skladování kyslíku vyplývá přímo z podmínek rozhodnutí. Zmínka o čtyřech lahvích není nikde v rozhodnutí obsažena. Podmínka zákazu skladování kyslíku není uvedena ani v požární zprávě schválené požárním radou při kolaudaci, žádný z účastníků řízení ani kolaudační orgán tehdy neměli výhrad a skladování kyslíku bylo schváleno. Krajský úřad své rozhodnutí opírá o stanovisko hasičského záchranného sboru, který ze zákona není

oprávněn k výkladu norem a dosud nebyl žalobci předložen jediný dokument, ze kterého by vyplýval zákaz společného skladování zmíněných hořlavých a hoření podporujících plynů. Žalobce nesouhlasil ani s argumentem stěžovatele, že žalobce nepředložil stanovisko znalce, a je přesvědčen, že toto stanovisko měly pořídit právě správní orgány; odkazuje navíc na svoji více než třicetiletou praxi v oboru revize objektů s nebezpečím výbuchu. Zmiňuje také normu ČSN EN 60079-10, která se vyjadřuje k problematice nebezpečí výbuchu, přičemž toto je závislé na procentuálním množství hořlavého plynu a ne na množství kyslíku v okolí. Žalobce je toho názoru, že stěžovatel nevyvrátil jedinou námitku uvedenou v žalobě.

Kasační stížnost není důvodná.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, takto:

Nejvyšší správní soud především neshledal, že by přezkoumávané rozhodnutí krajského soudu trpělo nedostatkem důvodů a bylo tedy nepřezkoumatelné. K tomu je třeba uvést, že právě tento důvod kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňoval (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Ačkoli je argumentace krajského soudu poměrně stručná, je z jeho rozsudku zřejmé, jakými úvahami se řídil, tedy proč považoval rozhodnutí stěžovatele za nedostatečně odůvodněné. Proto nelze názoru o nepřezkoumatelosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů přisvědčit. Z obsahu kasační stížnosti ovšem vyplývá, že stěžovatel fakticky uplatňoval především stížnostní důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy otázky, zda je rozhodnutí stěžovatele skutečně nepřezkoumatelné, či nikoliv.

Avšak ani s názorem, že tato otázka byla krajským soudem v předcházejícím řízení nesprávně posouzena, se Nejvyšší správní soud, jak bude dále vysvětleno, neztotožňuje.

Krajský soud správně dovozuje skutečnost, že se stěžovatel v odvolacím rozhodnutí nevypořádal s některými námitkami žalobce a že právě z tohoto pohledu se rozhodnutí stěžovatele jeví jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud přitom v dané otázce rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, podle níž se odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí musí řádně vypořádat se všemi odvolacími důvody. Pokud tak neučiní, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, www.nssoud.cz, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 1. 2006, č. j. 31 Ca 53/2005 - 33). Ostatně již Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, judikoval, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo

přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.

V souvislosti s tím lze souhlasit s názorem stěžovatele, že jeho rozhodnutí bylo strohé, ovšem tento souhlas se již netýká závěru, že bylo dostatečné. Sám stěžovatel totiž uvádí, že při vypracování svého rozhodnutí se podrobně nezabýval všemi odvolacími námitkami, a to s tím vysvětlením, že je považoval za „účelové“. V odvolacím rozhodnutí samotném však neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který by některé námitky za „účelové“ považoval. Kromě toho je třeba zdůraznit, že tehdy platný ani stávající správní řád nezná pojem „účelové“ odvolací námitky, a tudíž ani nestanoví, jaké důsledky by z jejich případné „účelovosti“ měl odvolací orgán vyvozovat. „Účelem“ každé námitky z pohledu odvolatele je přirozeně podpořit jeho návrh na zrušení či změnu rozhodnutí prvního stupně. Odvolací námitky tak mohou být buďto důvodné, a pak vedou ke zrušení či změně odvoláním napadeného rozhodnutí, nebo mohou být vyhodnoceny jako nedůvodné. V každém případě se s nimi však musí odvolací orgán řádně vypořádat. Odvolací orgán může samozřejmě hodnotit některé námitky jako na první pohled irelevantní, a pak se jimi nemusí podrobně věcně zabývat, musí však vždy uvést, proč považuje uplatněnou námitku za irelevantní. Pokud se tedy stěžovatel domníval, že některé námitky žalobce nemají pro věc relevanci, měl tak učinit výslovně, a to s uvedením důvodu, pro který k takovému soudu dospěl.

Konkrétně pak lze uvést, že stěžovatel se nikterak nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, podle nichž ani po prostudování bezpečnostních listů k jednotlivým skladovaným plynům z těchto nevyplývalo, že by dohromady tvořily výbušnou nebo jinak nebezpečnou směs. Rovněž žalobce v odvolání poukazoval na to, že v samotné ČSN 07 8304, o kterou se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které v tomto ohledu rekapitulovalo vyjádření hasičského záchranného sboru, opíralo, není uvedeno, že by předmětné plyny spolu tvořily výbušnou nebo jinak nebezpečnou směs; z citované ČSN také podle žalobce vyplývá, že se vztahuje na kategorii uzavřených skladů, přičemž v daném případě není zřejmé, zda předmětný sklad má povahu skladu otevřeného či uzavřeného. V neposlední řadě je možné upozornit také na to, že odvolací rozhodnutí neobsahuje žádné vyjádření k odvolací námitce, podle níž dle čl. 9. 12 citované ČSN se v případě daného skladu jedná o prostor bez nebezpečí výbuchu (žalobce v tomto smyslu uvádí také odkaz na čl. 1. 3. 5 ČSN 33 2320; i pokud by případně této okolnosti nebyla přisouzena relevance z hlediska porušení podmínek rozhodnutí o změně užívání stavby, mohlo se její vyhodnocení případně dotknout závěru o nebezpečnosti jednání žalobce a tedy také o výši sankce).

Za této situace není postačující, když stěžovatel v rámci odvolacího rozhodnutí toliko zopakuje závěr z oznámení hasičského záchranného sboru ze dne 8. 3. 2004, č. j. HSZL-76-3/3-SPD-2004 (v kasační stížnosti zmiňované vyjádření hasičského záchranného sboru ze dne 7. 6. 2004 není v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec vzpomenuť), z něhož má, slovy stěžovatele, vyplývat, že *„ve skladu byly v době kontroly skladovány tlakové lahve s technickými plyny v celkovém množství daleko větším než čtyři lahve (přepočteno na lahve s vnitřním objemem 50 l), které spolu tvoří výbušnou směs (acetylén, kyslík, propan-butan)“*. Předmětné oznámení totiž již z logiky věci nemohlo obsahovat reakci na všechny námitky žalobce. Lze také dodat, že právě toto oznámení bylo podnětem

pro vedení řízení o správním deliktu a následně pro rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně a pokud žalobce v rámci správního řízení fakticky brojí právě proti jeho závěrům, je třeba považovat za argumentaci v kruhu, pokud na něj stěžovatel opětovně poukáže v odvolacím rozhodnutí, bez toho, aby vyjádření hasičského záchranného sboru jakýmkoli způsobem zhodnotil a z hlediska odvolacích námitek prověřil.

Je přitom třeba zdůraznit, že předmětem správního řízení bylo jednání žalobce tak, jak bylo vymezeno v oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 5. 2004 a následně ve výroku správního rozhodnutí prvního stupně, tedy tvrzené porušení podmínky rekolaudačního rozhodnutí spočívající v zákazu skladování lahví s plyny, které spolu tvoří výbušnou nebo jinak nebezpečnou směs, nikoliv jednání, jež by mělo spočívat v porušení technických norem. Daná sporná otázka, zda plyny skladované žalobcem (propan-butan, kyslík, acetylen) spolu tvoří výbušnou směs, či nikoliv, je nepochybně otázkou skutkovou, pro jejíž řešení je přitom třeba odborných znalostí, a to navíc specializované povahy, a tudíž k zodpovězení této otázky nemusí být obecný stavební úřad nutně dostatečně odborně vybaven. Pro posouzení dané otázky měly tudíž správní orgány možnost ustanovit ve smyslu § 36 správního řádu znalce či pořídit odborné vyjádření např. právě hasičského záchranného sboru jakožto orgánu státního požárního dozoru dle zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně. Takový posudek či odborné vyjádření pak bylo ovšem třeba (jako každý jiný důkaz) náležitě vyhodnotit dle zásad dokazování uvedených v § 34 odst. 5 správního řádu. Důkazní břemeno přitom tížilo stěžovatele, nikoli žalobce, neboť dle § 3 odst. 4 správního řádu musí rozhodnutí správních orgánů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci; z citovaného ustanovení vyplývá zásada materiální pravdy a oficiality, z nichž se dovozuje, že je povinností správního orgánu z vlastní iniciativy a vlastními prostředky objasňovat sporné, pochybné nebo zpochybněné skutečnosti.

Pro řešení dané skutkové otázky bylo jistě možné použít i příslušné technické normy, bylo však třeba se vypořádat se zcela konkrétními námitkami stěžovatele, podle nichž z výše uvedených technických norem závěr o tom, že by žalobcem skladované plyny tvořily výbušnou směs, nevyplývá. Přitom je třeba mít na paměti, že obsah konkrétní technické normy je rovněž otázkou skutkovou, kterou je třeba dokazovat. I v této věci lze odkázat na ustálenou judikaturu, např. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2006, č. j. 6 Ca 219/2005 - 83, nebo na rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 1996, č. j. 7 A 11/94 - 32, či ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 68/94 - 34. Pokud tedy obsah předmětné ČSN představoval spornou otázku (žalobce poukazoval mj. na její časté novelizace), bylo na místě, aby ji správní orgány učinily součástí správního spisu, jak se ovšem dosud nestalo.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud závěry krajského soudu plně opodstatněnými, naopak podanou kasační stížnost hodnotil jako nedůvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, ovšem v řízení o kasační stížnosti nebyl zastoupen a ze spisu nejsou patrné ani jiné náklady, které by mu v tomto řízení měly vzniknout.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu